

Jövő Amerika számára és 2020. július 18. – Kettes szám

Az üzenet megevése

Jeff Pippenger
2023-08-24

Közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt parancs hangzik el, hogy „ne pecsételd le e könyv prófétai beszédeit.”

És monda nékem: Ne pecsételd be e könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van. Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki tisztátalan, legyen tisztátalan ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, legyen szent ezután is. Jelenések 22:10, 11.

A Jelenések könyvének ötödik fejezetében az Atyaisten a trónján ül, és kezében egy könyv van, amely hét pecséttel van lepecsételve.

És láttam a királyi széken ülőnek jobb kezében egy könyvet, amely belül és a hátoldalán is tele volt írva, és hét pecséttel volt lepecsételve. Jelenések 5:1.

Amint az első verstől kezdődő elbeszélés a hetedik fejezetig továbbhalad, azt találjuk, hogy Jézus, akit Júda törzsének Oroszlánja jelképez, az, aki Atyja kezéből átveszi a könyvet, és fokozatosan megkezdi a pecsétek felnyitását. Amikor felnyitja a hatodik pecsétet, és bemutatja a pecsét által jelképezett üzenetet, a hatodik fejezet véget ér. Egy olyan kérdéssel ér véget, amely átvezet a hetedik fejezetbe, ahol megtaláljuk a választ a hatodik fejezet utolsó versében felvetett kérdésre.

Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg? Jelenések 6:17.

A hetedik fejezet bevezeti a száznegyvennégyezeret és a „nagy sokaságot”. Miután Isten népe a hetedik fejezetben bemutatásra kerül, ezt követően találjuk a pecsétek közül a hetedik és egyben utolsó felnyitását. A Jelenések könyvében az egyetlen másik prófécia, amely le van pecsételve, a tizedik fejezet hét mennydörgése. Az egyszerű lényeg az, hogy a Jelenések könyvében az egyetlen olyan prófécia, amely le van pecsételve, és amelyet a kegyelemidő lezárulta előtt fel lehet nyitni, a „hét mennydörgés”.

Évek, ha nem évtizedek óta a Future for America azonosította, hogy mit jelképez a „hét mennydörgés”. A „hét mennydörgés” a millerita mozgalom történetét jelképezi 1840. augusztus 11-től 1844. október 22-éig. White testvérnő megerősíti ezt a tényt, és hozzáteszi, hogy a „hét mennydörgés” egyúttal „jövendő eseményeket is jelképez, amelyek a maguk rendjében fognak feltárulni”. E tények részletes bemutatása megtalálható a Habakkuk's Tables című műben mindazok számára, akik e prófétai valóságokkal nem ismerősek.

A hét mennydörgés igazsága, amelyet a múltban bemutattak, továbbra is igazság, de ez év augusztusa óta az Úr levette kezét e tárgyról, és nagyobb megértés nyert kinyilatkoztatást. Kezdjük a Jelenések könyve tizedik fejezetével, majd tekintsük át White testvérnőnek a fejezethez

fűzött magyarázatát. Mielőtt ezt megtennénk, két olyan pontot kell azonosítanunk, amelyek nem kapcsolódnak a hét mennydörgés vizsgálatához.

Az első pont az, hogy a hét mennydörgés most feltárt igazságának azonosításához az igazság több vonalára van szükség ahhoz, hogy mindaz a helyére kerüljön, amit a hét mennydörgés képvisel. Itt van, imádkozom, a szentek békességes tűrése. A második, ezzel összefüggő pont az, hogy az e cikkek hangzó előadását előállító programnak korlátja van abban, mennyi ideig tud olvasni és beszélni. Mindegyik cikknek bele kell férnie ebbe az időtartamba. E tanulmány kezdetétől fogva tájékoztatlak benneteket, hogy néhány cikkre lesz szükség a hét mennydörgés által jelképezett igazság megalapozásához. Most pedig a tizedik fejezetre.

És láttam egy másik erős angyalt leszállni a mennyből, felhőbe öltözve; és szivárvány volt a fején, és arca olyan volt, mint a nap, és lábai mint tűzoszlopok; és kezében egy nyitott könyvecske volt; és jobb lábát a tengerre tette, a balt pedig a földre, és nagy szóval kiáltott, amint az oroszlán ordít; és mikor kiáltott, megszólaltatta szavát a hét mennydörgés. És amikor a hét mennydörgés megszólaltatta szavát, írni készültem; de hallottam egy szózatot az égből, amely ezt mondta nekem: Pecsételd le azokat, amiket a hét mennydörgés szólt, és ne írd meg azokat. És az angyal, akit láttam a tengeren és a földön állani, felemelte kezét az égre, és megesküdött arra, aki örökkön-örökké él, aki teremtette a mennyet és a benne levő dolgokat, a földet és a benne levő dolgokat, és a tengert és a benne levő dolgokat, hogy idő többé nem létszen; hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, mikor trombitálni kezd, bevégeztetik az Isten titka, amint megjelentette az ő szolgálóinak, a prófétáknak. És a szózat, amelyet hallottam az égből, ismét szólt hozzám, és ezt mondta: Menj el, vedd el a nyitott könyvecskét annak az angyalnak kezéből, aki a tengeren és a földön áll. És odamentem az angyalhoz, és azt mondtam neki: Add nekem a könyvecskét. És ő ezt mondta nekem: Vedd el, és edd meg azt; és megkeseríti a gyomrodat, de a szádban édes lesz, mint a méz. És kivettem a könyvecskét az angyal kezéből, és megettem azt; és számban édes volt, mint a méz; és mihelyt megettem, megkeseredett a gyomrom. És ezt mondta nekem: Ismét prófétálnod kell sok népek, nemzetek, nyelvek és királyok előtt. Jelenések 10:1–11.

A tizedik fejezethez fűzött megjegyzésében White testvérnő így ír:

„A hatalmas angyal, aki Jánost oktatta, nem volt más személy, mint Jézus Krisztus. Hogy jobb lábát a tengerre, bal lábát pedig a szárazföldre helyezi, azt mutatja, milyen szerepet tölt be a Sátánnal folytatott nagy küzdelem zárójeleneteiben. Ez a testhelyzet az egész föld feletti legfőbb hatalmát és tekintélyét jelképezi. A küzdelem korszakról korszakra egyre erősebbé és elszántabbá vált, és így is fog folytatódni egészen a befejező jelenetekig, amikor a sötétség hatalmainak mesteri működése eléri tetőpontját. Sátán a gonosz emberekkel egyesülve meg fogja tévesztetni az egész világot és azokat az egyházakat, amelyek nem fogadják be az igazság szeretetét. Ám a hatalmas angyal figyelmet követel. Hangos szóval kiált. Meg kell mutatnia hangjának erejét és hatalmát azoknak, akik a Sátánnal egyesültek, hogy ellenezzék az igazságot.”

„Miután ez a hét mennydörgés megszólaltatta a hangját, ugyanaz a parancs hangzik el Jánosnak a kis könyvre vonatkozóan, mint Dánielnek: »Pecsételd be azokat, amiket a hét

mennydörgés szólt.« Ezek jövőbeni eseményekre vonatkoznak, amelyek a maguk rendjében lesznek kijelentve. Dániel megáll a maga sorsában a napok végén. János látja a kis könyvet felnyitva. Akkor Dániel próféciai elfoglalják megfelelő helyüket az első, a második és a harmadik angyalnak a világnak adandó üzenetében. A kis könyv felnyitása az időre vonatkozó üzenet volt.”

„Dániel és a Jelenések könyve egy. Az egyik prófécia, a másik kinyilatkoztatás; az egyik lepecsételt könyv, a másik megnyitott könyv. János hallotta azokat a titkokat, amelyeket a mennydörgések szóltak, de parancsot kapott, hogy ne írja le őket.

„A Jánosnak adott különleges világosság, amely a hét mennydörgésben jutott kifejezésre, azoknak az eseményeknek a felvázolása volt, amelyek az első és a második angyal üzenete alatt mennek végbe. Nem volt a legjobb, hogy a nép ismerje ezeket a dolgokat, mert hitüknek szükségképpen próbára kellett tétetnie. Isten rendje szerint a legcsodálatosabb és legelőrehaladottabb igazságok hirdettetnek majd. Az első és a második angyal üzenetét kellett hirdetni, de további világosságot nem volt szabad kinyilatkoztatni azelőtt, hogy ezek az üzenetek elvégezték volna sajátos munkájukat. Ezt jelképezi az angyal, aki egyik lábával a tengeren áll, és a legünnepélyesebb esküvel hirdeti, hogy idő többé nem lesz.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 971.

Az „erős angyal”, aki 1840. augusztus 11-én alászállt, Krisztus volt, és a kezében olyan üzenet volt, amelyről János azt a parancsot kapta, hogy egye meg. Amit János megevett, az egy üzenet volt, mégpedig kifejezetten olyan üzenet, amelyet Isten népéhez kellett vinni, és nem a világhoz. Fontos felismerni, hogy e szakaszban ki a címzett, mert jöhet Krisztus 1840. augusztus 11-én alászállt, jelezve az első angyal üzenetének felhatalmazását, és ezáltal azonosítva azt az időt, amikor az első angyal üzenetét az egész világnak hirdetni fogják, a kis könyv, amelyet Jánosnak meg kellett ennie, azt azonosítja, mikor adta át a protestantizmus a protestantizmus palástját a milleritáknak. Amikor Krisztus a kis könyvvel alászállt, megszüntette szövetségi kapcsolatát a pusztából való gyülekezettel, és egyidejűleg a millerita népet jelölte meg új, választott szövetségi népéül. A milleriták olyan nép voltak, akik korábban nem voltak Isten népe. A próféták soha nem mondanak ellent egymásnak.

És mondta nekem: Embernek fia, állj a lábadra, és szólok hozzád. És belém szállt a lélek, amikor szólt hozzám, és talpra állított engem, hogy halljam azt, aki szólt hozzám. És mondta nekem: Embernek fia, Izráel fiaimhoz küldelek téged, a lázadó nemzethez, amely fellázadt ellenem; ők és atyáik vétkeztek ellenem mind a mai napig. Mert arcátlan fiak és keményszívűek ők. Hozzájuk küldelek téged, és ezt mondd nekik: Így szól az Úr Isten. És ők, akár hallgatnak rá, akár nem hallgatnak rá—mert lázadó ház ők—mégis megtudják, hogy próféta volt közöttük. Te pedig, embernek fia, ne félj tőlük, és ne félj szavaiktól, még ha tövises és bogáncsok vesznek is körül, és skorpiók között lakol is; ne félj szavaiktól, és ne rettegj tekintetüktől, mert lázadó ház ők. Hanem az én ígéimet mondd nekik, akár hallgatnak rá, akár nem hallgatnak rá; mert igen lázadók. Te pedig, embernek fia, hallgasd meg, amit mondok neked; ne légy lázadó, mint az a lázadó ház. Nyisd fel szádat, és edd meg, amit adok neked. És amikor ránéztem, íme, egy kéz nyúlt felém, és íme, könyvtekercs volt benne. És kiterítette azt előttem; tele volt írva kívül és belül, és siralom, gyász és jaj volt beleírva. Azután

mondta nekem: Embernek fia, edd meg, amit találsz; edd meg ezt a tekercset, és menj, szólj Izráel házához. Akkor kinyitottam számat, és megetette velem azt a tekercset. És mondta nekem: Embernek fia, tápláld meg hasadat, és töltsd meg beleidet ezzel a tekercssel, amelyet neked adok. Akkor megettem, és a számban édes volt, mint a méz. És mondta nekem: Embernek fia, menj, eredj Izráel házához, és szólj hozzájuk az én igéimmal. Mert nem idegen ajkú és nehéz nyelvű néphez küldettél, hanem Izráel házához; nem sok olyan néphez, amely idegen ajkú és nehéz nyelvű, amelyeknek szavait nem érthetnéd. Bizony, ha azokhoz küldtelek volna, hallgattak volna rád. De Izráel háza nem akar hallgatni rád, mert rám sem akarnak hallgatni; mert Izráel egész háza arcátlan és keményszívű. Íme, oly erőssé tettem arcodat az ő arcukkal szemben, és homlokodat az ő homlokukkal szemben. Olyanná tettem homlokodat, mint a kovakőnél is keményebb gyémánt; ne félj tőlük, és ne rettegi tekintetüktől, mert lázadó ház ők. És mondta nekem: Embernek fia, minden igémet, amelyet szólok neked, fogadd szívedbe, és halljad füleiddel. Ezékiel 2:1–3:10.

Amikor Krisztus alászállt a kis könyvvel, amelyet János vett és megevett, az az ő „szájában édes volt, mint a méz”. János, a Jelenések könyvének írója, és Ezékiel egyaránt Krisztus „kezeiből” vesznek át üzenetet. Ezékielnek, és következésképpen Jánosnak is, „Izráel házához” kellett szólania, nem az Izráelen kívüliekhez. Ha az Izráelen kívüliek hallották volna az üzenetet, elfogadták volna azt, de Izráel nem, mert Izráel „egész háza” „vakmerő és keményszívű”. Izráel teljes háza (egész háza) teljességgel lázadó volt. Az 1840-ben élő Izráelt a Jelenések tizedik fejezete mint a pusztában levő egyházat ábrázolja. Betöltötték próbaidejük poharát.

Noha Izráel nem hallgatott volna az üzenetre, a próféta mégis azt a parancsot kapta, hogy vigye el nekik a kis könyv üzenetét, abból a célból, hogy felelősségre vonhatók legyenek az első angyal világosságának elutasításáért. Az ítélet könyveiben felelősségre kellett vonni őket azért, hogy nem voltak hajlandók meghallani a „próféta” üzenetét, aki „közöttük” volt. A próféta elutasítása annyi, mint elutasítani azt az üzenetet, amelyet Gábiel angyal adott a prófétának, aki maga Krisztustól kapta azt az üzenetet, Krisztus pedig az Atyától kapta. Amikor Krisztus leszállt, kezében a kis könyv üzenetével, ez párhuzamba állítható azzal, amikor a Szentlélek alászállt az Ő megkeresztelkedésekor. Ezt Mózes előképezte az égő csipkebokornál, és ugyanez a jelzőpont található meg minden reformmozgalomban.

„Istennek a földön végzett munkája korszakról korszakra feltűnő hasonlóságot mutat minden nagy reformációban vagy vallási mozgalomban. Isten emberekkel való bánásmódjának alapelvei mindenkor ugyanazok. A jelen fontos mozgalmainak megvannak a maguk párhuzamai a múltban, és az egyház korábbi korszakainak tapasztalata igen értékes tanulságokkal szolgál a mi korunk számára.” The Great Controversy, 343.

Az oszmán felsőbbség 1840. augusztus 11-én bekövetkezett bukása (amikor János és Ezékiel megették a Krisztus „kezeiben” levő kis könyvet) jelöli az első angyal üzenetének „felhatalmazását”, amely 1798-ban, a „vég idején”, „megérkezett”. Ez a „felhatalmazás” a milleriták elsőrendű prófétai szabályának megerősítése által történt: az egy nap egy év elve által. Krisztus ezután elkezdte felépíteni a millerita templom alapját, miként azt megkeresztelkedésekor is tette.

„Nátánael ingadozó hite most megerősödött, és felelvén monda: „Rabbi, te vagy az Isten Fia; te vagy Izráel Királya.” Jézus felelvén monda néki: „Mivel azt mondtam néked, hogy láttalak a fügefá alatt, hiszel? Ezeknél nagyobb dolgokat fogsz látni.” És monda néki: „Bizony, bizony mondom néktek: mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget, és az Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az Ember Fiára.””

„E néhány első tanítványban az egyéni erőfeszítés által rakatott le a keresztény egyház alapja. János először két tanítványát irányította Krisztushoz. Azután egyikük megtalálta testvérét, és Krisztushoz vezette. Ezután Ő Fülöpöt hívta, hogy kövesse Őt, és ő elindult Nátánael felkutatására.” Spirit of Prophecy, 2. kötet, 66.

Amikor Krisztus 1840. augusztus 11-én a kezében a nyitott kis könyvvel leszállt, ezt Krisztus földi történelmének reformmozgalmában már előképezte valami, mert minden reformmozgalom ugyanazokkal a jelzőpontokkal rendelkezik. Mózes és az általa kivezetett reformmozgalom ugyanezzel a jelzőponttal bírt. Mózesnek a csipkebokornál átélt tapasztalata előképezte a Szentlélek alászállását Krisztus keresztségénél, amely viszont 1840-et előképezte, ez pedig viszont 2001. szeptember 11-ét előképezi, amikor a Jelenések tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala leszállt.

Az első angyal üzenetének „eljövetele”, a második angyal üzenetének „eljövetele” és a harmadik angyal üzenetének „eljövetele” egyaránt angyalok által van szemléltetve. Az első angyal kezében egy kis könyv van, a másodiknak írás volt a kezében, a harmadiknak pedig pergamen volt a kezében. Két vagy három tanú bizonyásgátétele alapján egy igazság megerősíttetik. Mindhárom angyalnak, akár eljövetelekor, akár felruházatásakor, üzenet van a kezében.

János és Ezékiel azokat jelképezik, akik megették az üzenetet akkor, amikor az első angyal üzenete „megerősített”, ami történelmileg más határkö, mint amikor az első angyal üzenete 1798-ban „megérkezett”.

Rendkívül fontos megkülönböztetni az üzenet „megérkezése” és annak „felhatalmazása” közötti különbséget. Miközben a következő szakaszt szemléljük, vegyük észre, hogy az első angyal célja azonos a Jelenések tizennyolcadik fejezetében szereplő angyal céljával, aki dicsőségével beragyogja a földet. Figyeljük meg azt is, hogy mindegyik üzenet megosztást idéz elő, és az imádók két csoportját hozza létre.

„Megmutatták nekem azt az érdeklődést, amellyel az egész menny kísérte a földön folyó munkát. Jézus megbízott egy hatalmas angyalt [az első angyalt], hogy szálljon alá, és figyelmeztesse a föld lakóit: készüljenek fel az Ő második megjelenésére. Amikor az angyal elhagyta Jézus jelenlétét a mennyben, rendkívül fényes és dicsőséges világosság haladt előtte. Azt mondták nekem, hogy küldetése az, hogy dicsőségével beragyogja a földet, és figyelmeztesse az embert Isten eljövendő haragjára. Tömegek fogadták be a világosságot. Némelyek közülük igen komolynak látszottak, mások pedig örvendeztek és elragadtatásban voltak. Mindazok, akik befogadták a világosságot, arcukat a menny felé fordították, és dicsőítették Istent. Jóllehet mindenkire kiáradt, némelyek csupán a befolyása alá kerültek, de szívből nem fogadták be. Sokan nagy haraggal teltek meg. A lelkesek és a nép egyesültek az

alávalókkal, és makacsul ellenálltak a hatalmas angyal által árasztott világosságnak. De mindazok, akik befogadták azt, elkülönültek a világtól, és szorosan egyesültek egymással.

„Sátán és angyalai buzgón fáradoztak azon, hogy a lehető legtöbb ember értelmét elvonják a világosságtól. Az a csoport, amely elutasította azt, sötétségben maradt. Láttam, hogy Isten angyala a legmélyebb érdeklődéssel figyelte az Ő magukat népének valló népét, hogy feljegyezze azt a jellemet, amelyet akkor fejlesztettek ki, amikor a mennyei eredetű üzenet eléjük táratott. És amikor igen sokan, akik Jézus iránti szeretetet vallottak, gúnnyal, csúfolódással és gyűlölettel fordultak el a mennyei üzenettől, egy angyal, kezében pergamentekercscsel, feljegyezte e szégyenletes dolgot. Az egész menny felháborodással telt meg amiatt, hogy Jézust ily módon semmibe vették az Ő magukat követőinek valló hívei.”

„Láttam a bizakodók csalódását, mivel a várt időben nem látták meg Urukát. Isten szándéka volt, hogy elrejtse a jövőt, és döntésre juttassa népét. Krisztus eljövételének meghatározott idejéről szóló prédikálás nélkül az Isten által eltervezett mű nem valósult volna meg. Sátán igen sokakat arra vezetett, hogy az ítélettel és a kegyelmi idő végével kapcsolatos nagy eseményeket a távoli jövőbe helyezték. Szükséges volt, hogy a nép eljusson a jelenre vonatkozó előkészület komoly keresésére.”

„Amint múlt az idő, azok, akik nem fogadták be teljesen az angyal világosságát, egyesültek azokkal, akik megvetették az üzenetet, és gúnnyal fordultak a csalódottak ellen. Az angyalok feljegyezték Krisztus magukat követőinek vallók állapotát. A meghatározott idő elmúlása próbára tette és megvizsgálta őket, és igen sokan a mérlegen megmérgettek, és hójával találtattak. Hangosan állították, hogy keresztények, mégis csaknem minden tekintetben elmulasztották Krisztus követését. Sátán ujjongott Jézus magukat követőinek vallói állapota felett.

„Hálójába kerítette őket. A többséget rávezette arra, hogy elhagyják az egyenes ösvényt, és valami más úton próbáljanak feljutni a mennybe. Az angyalok látták, hogy a tiszták és szentek összekeveredtek a bűnösökkel Sionban és a világot szerető képmutatókkal. Örködtek Jézus igaz tanítványai felett; de a romlottak befolyást gyakoroltak a szentekre. Azoknak, akiknek szívében heves vágy égett, hogy meglássák Jézust, magukat annak valló testvéreik megtiltották, hogy az Ő eljöveteléről beszéljenek. Az angyalok szemlélték e jelenetet, és együtt éreztek a maradékkal, akik szerették Uruk megjelenését.”

„Egy másik hatalmas angyal [a második angyal] kapott megbízást, hogy leszálljon a földre. Jézus egy írást helyezett a kezébe, és amint a földre érkezett, így kiáltott: „Elesett Babilon, elesett.” Ekkor ismét láttam a csalódottakat, amint szemüket az égre emelték, hitben és reménységben várva Uruk megjelenését. Sokan azonban mintha tompa állapotban maradtak volna, mintha aludtak volna; mégis mélységes szomorúság nyomát láthattam arcukon. A csalódottak az Írásokból felismerték, hogy a késedelem idejében vannak, és hogy türelmesen kell várniuk a látomás beteljesedésére. Ugyanaz a bizonyíték, amely 1843-ban arra indította őket, hogy Urukát várják, arra vezette őket, hogy 1844-ben is Őt várják. Mégis azt láttam, hogy a többség nem rendelkezett azzal az erővel, amely 1843-ban hitüket jellemezte. Csalódásuk elhomályosította hitüket.”

„Amint Isten népe egyesült a második angyal kiáltásában, a mennyei sereg a legmélyebb érdeklődéssel figyelte az üzenet hatását. Látták, hogy sokan, akik a keresztény nevet viselték, megvetéssel és gúnnal fordultak azok ellen, akik csalódtak. Amint e szavak gúnyos ajkáról elhangzottak: „Még nem mentetek fel!”, egy angyal feljegyezte azokat. Az angyal így szólt: „Istent gúnyolják.” Visszautattak nekem egy hasonló bűnre, amelyet az ókorban követtek el. Illés elragadtatott a mennybe, és palástja Elizeusra hullott. Ekkor gonosz ifjak, akik szüleiktől tanulták meg megvetni Isten emberét, Elizeust követték, és csúfolódva ezt kiáltották: „Menj fel, kopasz; menj fel, kopasz.” Midőn ily módon gyalázták szolgáját, Istent gyalázták, és büntetésüket ott és akkor elszenvedték. Ugyanígy azok, akik gúnyolódtak és csúfolódtak a szentek felmenetelének gondolatán, Isten haragjának meglátogatását fogják elszenvedni, és meg fogják érezni, hogy nem könnyű dolog Teremtőjükkel játszani.”

„Jézus más angyalokat bízott meg azzal, hogy gyorsan repüljenek, hogy felélesszék és megerősítsék népe lankadó hitét, és előkészítsék őket arra, hogy megértsék a második angyal üzenetét és azt a fontos lépést, amelynek hamarosan meg kellett történnie a mennyben. Láttam, hogy ezek az angyalok nagy hatalmat és világosságot kaptak Jézustól, és gyorsan a földre repültek, hogy megbízatásukat teljesítve segítsék a második angyalt munkájában. Nagy világosság ragyogott Isten népére, miközben az angyalok így kiáltottak: »Ímé, jön a Vőlegény; menjetek ki elébe!« Azután láttam, hogy ezek a csalódottak felkeltek, és a második angyallal összhangban hirdették: »Ímé, jön a Vőlegény; menjetek ki elébe!« Az angyaloktól jövő világosság mindenütt áthatolt a sötétségen. Sátán és angyalai igyekeztek megakadályozni e világosság terjedését és rendelt céljának megvalósulását. Küzdöttek a menny angyalaival, azt állítva nekik, hogy Isten megtévesztette a népet, és hogy minden világosságukkal és hatalmukkal sem tudják elhíttetni a világgal, hogy Krisztus eljön. Ám noha Sátán azon fáradozott, hogy eltorlaszolja az utat, és a nép figyelmét elvonja a világosságról, Isten angyalai folytatták munkájukat...”

„Amikor Jézus szolgálata a szenthelyen lezárult, és Ő belépett a szentek szentjébe, és megállt az Isten törvényét tartalmazó láda előtt, egy másik hatalmas angyalt küldött a világhoz egy harmadik üzenettel. Az angyal kezébe egy tekercs adatott, és amint hatalommal és fenséggel alászállt a földre, félelmetes figyelmeztetést hirdetett, a valaha embernek adott legrettenetesebb fenyegetéssel. Ezen üzenet rendeltetése az volt, hogy Isten gyermekeit örökre indítsa, megmutatván nekik a megkísértetés és nyomorúság óráját, amely előttük állt. Az angyal így szólt: »Szoros küzdelemben kerülnek a fenevaddal és annak képével. Az örök életre egyetlen reménységük az, hogy állhatatosak maradjanak. Bár életük forog kockán, szilárdan meg kell tartaniuk az igazságot.« A harmadik angyal így zárja üzenetét: »Itt van a szentek békességes türése: itt vannak, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét.« Miközben ezeket a szavakat ismételte, a mennyei szentélyre mutatott. Mindazok figyelme, akik elfogadják ezt az üzenetet, a szentek szentjére irányul, ahol Jézus a láda előtt áll, végezvén végső közbenjárását mindazokért, akik iránt az irgalom még késedelmez, és azokért, akik tudatlanságból megszegték Isten törvényét. Ez az engesztelés mind az igaz halottakért, mind az igaz élőkért történik. Magában foglal mindazokat, akik Krisztusban bízva haltak meg, de mivel nem kaptak világosságot Isten parancsolatairól, tudatlanságból vétkeztek, megszegvén annak rendelkezéseit.”

Early Writings, 245–254.

Néhány oldallal később ugyanabban a könyvben, ugyanazokat a most említett fogalmakat tárgyalva, White testvérnő rámutat arra, hogy a három üzenet elutasítását a millerita történelemben Krisztus története előképezte. Ott két tanúbizonyságot tár elénk, amelyek egy fokozatos próbatételi folyamatot azonosítanak, amely megköveteli a győzelmet minden egyes próbán ahhoz, hogy a következő próbára továbbléphessen valaki.

„Láttam egy sereget, amely jól őrzötte és szilárdan állt, semmi támogatást nem adva azoknak, akik a testület megalapozott hitét meg akarták rendíteni. Isten helyesléssel tekintett rájuk. Megmutatták nekem a három lépést — az első, a második és a harmadik angyal üzenetét. Kísérő angyalom ezt mondta: »Jaj annak, aki e üzenetekből akár egy követ elmozdít, vagy egy szeget megérint. E üzenetek igaz megértése létfontosságú. Lelkek sorsa függ attól, miként fogadják azokat.« Ismét végigvezettek engem ezeken az üzeneteken, és láttam, milyen drágán vásárolta meg Isten népe a maga tapasztalatát. Sok szenvedés és kemény küzdelem árán nyerték el azt. Isten lépésről lépésre vezette őket, mígnem szilárd, mozdíthatatlan platformra állította őket. Láttam egyeseket a platformhoz közeledni és megvizsgálni annak alapját. Némelyek örvendezve azonnal felléptek rá. Mások az alapot kezdték hibáztatni. Javításokat akartak eszközölni, és akkor a platform tökéletesebb lenne, a nép pedig sokkal boldogabb. Némelyek leszálltak a platformról, hogy megvizsgálják azt, és kijelentették, hogy helytelenül vetették meg az alapját. De láttam, hogy csaknem mindnyájan szilárdan álltak a platformon, és intették azokat, akik leszálltak róla, hogy hagyjanak fel panaszaikkal; mert Isten volt a főépítő, és ők Őellene harcoltak. Elbeszélték Isten csodálatos munkáját, amely a szilárd platformra vezette őket, és együttesen szemüket az ég felé emelve hangos szóval dicsőítették Istent. Ez hatással volt némelyekre azok közül, akik panaszkodtak és elhagyták a platformot, és azok alázatos tekintettel ismét felléptek rá.”

„Figyelmemet visszairányították Krisztus első eljövételének hirdetésére. János Illés szellemében és erejével küldetett [az első angyal üzenetét jelképezve], hogy előkészítse Jézus útját. Azok, akik elutasították János bizonyágtételét, nem részesültek Jézus tanításainak áldásában [a második angyal üzenetét jelképezve]. Annak az üzenetnek, amely előre jelezte az Ő eljövetelét, való ellenszegülésük olyan helyzetbe állította őket, hogy nem tudták készségesen elfogadni a legerősebb bizonyítékot sem arra nézve, hogy Ő a Messiás. Sátán azokat, akik elutasították János üzenetét, még tovább vezette, hogy Krisztust is elutasítsák és keresztre feszítsék [a harmadik angyal üzenetét jelképezve]. Ezzel olyan helyzetbe sodorták magukat, hogy nem fogadhatták be a pünkösdi napján kiáradó áldást [a Jelenések tizennyolcadik fejezetének angyalát jelképezve], amely megtanította volna nekik a mennyei szentélyhez vezető utat. A templom kárpitjának kettéhasadása megmutatta, hogy a zsidó áldozatokat és szertartásokat többé nem fogadják el. A nagy Áldozat bemutatott, és elfogadtatott, és a Szentlélek, aki pünkösdi napján leszállt, a tanítványok gondolatait a földi szentélyről a mennyekre irányította, ahová Jézus a saját vére által bement, hogy tanítványaira áraszsza engesztelésének jótéteményeit. A zsidók azonban teljes sötétségben maradtak. Elveszítettek minden világosságot, amelyet az üdvtervről kaphattak volna, és továbbra is haszontalan áldozataikban és felajánlásaikban bíztak. A mennyei szentély a földi helyébe lépett, ők azonban semmit sem tudtak e változásról. Ezért nem részesülhettek Krisztus közbenjárásának áldásaiban a szent helyen.

„Sokan borzadállyal tekintenek a zsidók eljárására Krisztus elutasításában és megfeszítésében; és amikor szégyenteljes bántalmazásának történetét olvassák, azt gondolják, hogy szeretik Őt, és nem tagadták volna meg Őt úgy, mint Péter, sem nem feszítették volna meg úgy, mint a zsidók. De Isten, aki minden ember szívét olvassa, próbára tette azt a Jézus iránti szeretetet, amelyről azt vallották, hogy érzik. Az egész menny a legmélyebb érdeklődéssel figyelte az első angyal üzenetének fogadtatását. Ám sokan, akik azt vallották, hogy szeretik Jézust, és könnyeket hullattak, amikor a keresztről szóló történetet olvasták, gúny tárgyává tették eljövételének örömhírét. Ahelyett, hogy örömmel fogadták volna az üzenetet, kijelentették, hogy az megtevesztés. Gyűlöltek azokat, akik szerették az Ő megjelenését, és kizárták őket a gyülekezetekből. Akik elutasították az első üzenetet, nem részesülhettek a második áldásában sem; és a kiáltás sem vált javukra, amelynek az volt a rendeltetése, hogy előkészítse őket arra, hogy hittel belépjenek Jézussal a mennyi szentély szentjébe. És mivel elutasították az előző két üzenetet, annyira elsötétítették értelmüket, hogy semmi világosságot nem láthatnak a harmadik angyal üzenetében, amely megmutatja az utat a szentek szentjébe. Láttam, hogy amiképpen a zsidók megfeszítették Jézust, úgy a névleges egyházak is megfeszítették ezeket az üzeneteket, és ezért nincs ismeretük a szentek szentjébe vezető útról, és nem részesülhetnek Jézus ott végzett közbenjárásának áldásában. Mint a zsidók, akik haszontalan áldozataikat mutatták be, ők is haszontalan imáikat abba a részbe küldik fel, amelyet Jézus elhagyott; és Sátán, akinek tetszik ez a megtevesztés, vallásos jellemet ölt magára, és ezeknek a névleges keresztényeknek az elméjét magához vonja, hatalmával, jeleivel és hazug csodáival munkálkodva, hogy csapdájában tartsa őket.” Early Writings, 258–261.

A Korai írások című könyvből vett szakaszokat a Future for America szolgálata által ismételtén tanították. Ám e szakaszok olyan igazságokat szemléltetnek, amelyek mindeddig észrevétlenek maradtak.

A millerita mozgalom történetének mérföldkövei a Bibliában található több reformmozgalomra alapozva állnak fenn. Anélkül, hogy valaki bizonyos mértékben ismerné a minden reformmozgalomban fellelhető mérföldköveket, meglehetősen valószínűtlen, hogy megértené annak a különbségtételnek a jelentőségét, hogy egy üzenet mikor „érkezik meg”, és mikor „ruházódik fel hatalommal”. Az is valószínű, hogy sokan azok közül, akik ismerik a párhuzamos reformmozgalmakat, elmulasztottak észrevenni a reformmozgalmak különböző mérföldköveinek néhány igen fontos jellemzőjét.

A „hét mennydörgés”, amely az adventizmus kezdetén bekövetkező eseményeket és az adventizmus végén bekövetkező eseményeket jelképezi, az a világosság, amely közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt pecsételtetik fel. Tájékoztatást kaptunk arról, hogy a „hét mennydörgés” egyaránt jelenti „azoknak az eseményeknek a körvonalazását, amelyek az első és a második angyal üzenete alatt történének meg”, valamint „jövendő eseményeket, amelyek a maguk rendjében lesznek kinyilatkoztatva”. A „hét mennydörgés” az Alfa és az Omega kézjegyét hordozza.

Azoknak az „eseményeknek a felvázolása”, amelyek „az első és a második angyal üzenete alatt” történtek, előképei azoknak az eseményeknek, amelyek a harmadik angyal üzenete alatt történnek. Amikor János azt a parancsot kapta, hogy ne írja le, mit szólt a hét mennydörgés, ezt a parancsot

előképezte az a parancs, amely Dánielnek adatott, hogy pecsételje le könyvét; mert arról kapunk tájékoztatást, hogy miután „a hét mennydörgés megszólaltatta szavát, az utasítás Jánoshoz Dánielhez hasonlóan így érkezik a kis könyvre vonatkozóan: »Pecsételd le azokat, amiket a hét mennydörgés szólt.«”

Ezékiel és János egyaránt azt szemlélteti, hogy Isten népe „megeszi” az üzenetet az első angyal 1840-ben bekövetkezett felhatalmazásakor, Jeremiás próféta pedig azt a csalódást ábrázolja, amely Isten népe körében akkor következett be, amikor az első angyal üzenete látszólag kudarcot vallott.

Megtaláltattak a te igéid, és én megettem azokat; és a te igéd lett nékem szívem öröme és vigassága, mert a te nevedről neveztetem, ó, Seregek Ura, Isten! Nem ültem a csúfolódók gyülekezetében, és nem vigadtam; egyedül ültem a te kezéd miatt, mert haraggal töltöttél el engem. Miért szüntelen az én fájdalmam, és gyógyíthatatlan az én sebem, amely nem akar meggyógyulni? Olyanná leszel-é nékem, mint a csalóka patak, mint a vizek, amelyek cserbenhagynak? Azért ezt mondja az Úr: Ha megtérsz, visszahozlak téged, és megállasz előttem; és ha elválasztod a drágát a hitványtól, olyan leszel, mint az én szám: ők térjenek meg hozzád, de te ne térj öhozzájuk. És e nép ellen erős ércfallá teszek téged; és harcolnak ellened, de nem győznek le téged, mert veled vagyok, hogy megtartsalak és megszabadítsalak téged, azt mondja az Úr. És megszabadítalak téged a gonoszok kezéből, és megváltalak téged az erőszakosak kezéből. Jeremiás 15:16–21.

Jeremiás megtalálta a kis könyv szavait, miként János és Ezékiel is, és ő is megette az üzenetet, de az üzenet olyan üzenetté (vízzé) lett, amely cserbenhagyott. Mintha Isten hazudott volna, ami természetesen lehetetlen, ám a „hazugság” vádjá adja meg a kulcsot ahhoz, hogy Jeremiást az első millerita csalódásnál helyezzük el, amelyet Habakuk ábrázolt.

Órhelyemre állok, felállok a toronyba, és figyelek, hogy meglássam, mit szól hozzám, és mit feleljek, ha megfedd. Az Úr pedig felelt nekem, és ezt mondta: Írd le a látomást, és tedd világossá a táblákon, hogy futhasson, aki olvassa azt. Mert a látomás még az elrendelt időre szól, de a végén megszólal, és nem hazudik: ha késik is, várj rá, mert bizonyosan bekövetkezik, nem marad el. Habakuk 2:1–3.

Az első angyal üzenetéről szóló látomás felkerült az 1843-as úttörői táblázatra, amelyet Isten „keze” irányított.

„Láttam, hogy az 1843-as táblázatot az Úr keze irányította, és hogy azon nem szabad változtatni; hogy a számítások úgy voltak, ahogyan Ő akarta; hogy az Ő keze ott volt fölötte, és elrejtett egy tévedést a számok némelyikében, úgyhogy senki sem láthatta azt, míg az Ő keze el nem távolított.” Early Writings, 74.

Az 1843-ra kijelölt „meghatározott idő” volt feltüntetve a táblázaton, és ezért nevezik azt az 1843-as táblázatnak. 1842-ben tették közzé, beteljesítve a Habakuk könyvében adott parancsot, hogy „írd fel a látomást, és tedd világossá táblákra”. A látomást „táblákra” kellett világossá tenni, többes számban, ezáltal jelezve, hogy miután az Úr visszavonta kezét az 1843-as táblázaton levő tévedésről, az a pionírok 1850-es táblázatán kiigazításra kerül majd. A tévedés idézte elő az első csalódást, és Jeremiás azokat jelképezi, akik 1840. augusztus 11-én megették a kis könyvet, és

csalódtak, amikor az 1843-ra kijelölt meghatározott idő nem teljesedett be.

Amikor Jeremiás 1840-ben megegette a kis könyvet, az szívének „öröme és vigassága” volt; de amikor elérkezett a csalódás, többé nem „örvendezett”, hanem „egyedül ült” Isten „keze miatt”. Isten keze „egy tévedést némely számításokban” fedett el, s ez arra készítette Jeremiást, hogy számoljon annak lehetőségével, hogy Isten hazudott. A Jeremiásnak adott ígéret az volt, hogy ha „visszatér” csüggedtségéből, Isten Jeremiást saját „szájává” teszi. Ha Jeremiás csalódásából Istenhez térne vissza, és felismerné, hogy a tíz szűz példázatának késedelmi idejében van, Isten őt használná szócsőként annak pontos azonosítására, hogy a látomásnak mikor kell beteljesednie, és többé nem késlekednie.

E tények itt való kifejtésének célja annak megállapítása, hogy az angyalok valamennyi üzenetével együtt azok „eljövetelei” és „felhatalmazásai” életre-halálra szóló üzenetet tárnak elénk, amely az imádók két osztályát hozza létre. A három angyal egy fokozatos próbatételi folyamat három lépése. Szándékolt mondanivalónk szempontjából még fontosabb az, hogy noha a hét mennydörgés megértését röviddel „a vég idejének” 1989-es elérézése után ismerték fel, amikor Dániel utolsó hat verse felnyitott, kihirdetve az ítélet lezárulását, a hét mennydörgésnek van egy másik felnyitása is a harmadik angyal történelmének végén.

Az adventizmus kezdetének története az első angyal 1798-ban történt feltárásával kezdődik, és egy olyan igazság feltárásával ér véget, amelyet az Úr kezével elfedezett, hogy csalódást idézzon elő. Ezután elvette a kezét (feltárta), és kijelentette a késedelem idejére vonatkozó üzenetet.

Az adventizmus végének története a harmadik angyal üzenetének 1989-ben történt felnyitásával kezdődik, és egy olyan igazság felnyitásával ér véget, amelyet az Úr azért tartott kezével elfedve, hogy csalódást idézzon elő. Most leveszi róla a kezét, és ezáltal felnyitja az első csalódás és a késedelmi idő üzenetét. Felnyitja 2020. július 18. célját.

Ezért így szól az Úr: Ha megtérsz, visszafogadlak téged, és színem előtt állasz majd; és ha elválasztod a drágát a hitványtól, olyanná leszel, mint az én szám: ők térjenek meg tehozzád, de te ne térj öhozzájuk. És e nép ellen erős rézfallá teszek téged; harcolni fognak ellened, de nem vesznek erőt rajtad; mert én veled vagyok, hogy megsegítsek és megszabadítsalak téged, azt mondja az Úr. És kiragadlak téged a gonoszok kezéből, és megváltalak téged az erőszakosak kezéből. Jeremiás 15:19–21.